វគ្គ IV

នៅហាងហ្គារីស និងប្លត់

ជីវិតនៅប៉្រីវ៉េអាចខុសប្លែកពីជីវិតនៅ ប្រាយវេដ ដ្រាយ។ គ្រួសារឌើស្លីចូលចិត្តអ្វីៗដែលរៀបចំបានស្អាត និងមានសណ្ដាប់ធ្នាប់។ ផ្ទះរបស់គ្រួសារ វីស្លីពោរពេញទៅដោយរឿងចម្លែកៗ និងនឹកស្មានមិនដល់។ ហេរីតក់ស្លុតនៅពេលដំបូងដែលវាបានមើលទៅក្នុងកញ្ចក់លើផ្ទើរនៃឡកំដៅក្នុងផ្ទះបាយ ហើយឮវាស្រែកៈ

- ដឹបអាវរបស់ឯងឲ្យស្រួលទៅ រញ៉េរញ៉ៃមែន!

សត្វប្រេតនៅក្នុងស្ដាកនោះបានស្រែកលូ និងទម្លាក់បំពង់ចោលជារៀងរាល់ពេលឲ្យតែកាលណាវាគិតថាស្ងប់ស្ងាត់ពេក ហើយសម្លេងបន្ទុះតិចៗចេញពីបន្ទប់គេងរបស់ចច និងហ្វ្រេដគឺជារឿងធម្មតាទៅហើយ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក្ដី អ្វីដែលហេរីបានជួបប្រទះយ៉ាងចម្លែកបំផុតក្នុងជីវិតនៅផ្ទះរបស់រ៉ុននោះគឺ មិនមែនកញ្ចក់ចេះនិយាយរឺប្រេតដែលមានសម្លេងច្រាវៗនោះទេ៖ វាគឺជាការពិតមួយដែលថា អ្នកទាំងអស់នៅទីនោះហាក់ដូចជាចូលចិត្តវា។

លោកស្រីវីស្លីយកចិត្តទុកដាក់តាំងពីសភាពនៃស្រោមជើងរបស់វា ហើយព្យាយាមបង្ខំវាឲ្យញុំាបួនដងរាល់ពេលទទួលទានអាហារម្ដងៗ។ លោកវីស្លីចូលចិត្តឲ្យហេរីអង្គុយក្បែរគាត់នៅតុអាហារពេលល្ងាច ដូច្នេះគាត់អាចជជីកសួរវានូវសំណួរជាច្រើនអំពីជីវិតរស់នៅជាមួយពួកលោកិយ ស្នើឲ្យវាពន្យល់ថាតើវត្ថុដូចជាឌុយភ្លើង និងសេវាកម្មប្រៃសណីយ៍ ដំណើរការទៅយ៉ាងដូចម្ដេច។

- គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មែន!- គាត់នឹងនិយាយ ពេលហេរីនិយាយប្រាប់គាត់ពីបំរើបំរាស់ទូរស័ព្ទ។ - វិធីទំនាក់ទំនងគ្នាទាំងប៉ុន្មាន ដែលពួកលោកិយបានរកឃើញដោយមិនប្រើវេទមន្តពិតជាប៉ិនប្រសប់មែន។

ហេរីបានទទួលដំណឹងពីសាលា ហុកវ៉ាត នាព្រឹកព្រហាមមួយប្រហែលជាមួយសប្ដាហ៍ក្រោយពីវាបានមកដល់ ប៉្រីវ៉េ។ វា និងរ៉ុនបានចុះទៅញុំាអាហារពេលព្រឹក ជួបលោក និងលោកស្រីវីស្លី ព្រមទាំងជីននីដែលកំពុងអង្គុយរួចស្រេចនៅឯតុផ្ទះបាយ។ ខណៈពេលដែលនាងបានឃើញហេរី ជីននីបានធ្វើឲ្យធ្លាក់ចានបបររបស់នាងដោយចៃដន្យទៅលើកំរាលឥដ្ឋដោយសម្លេងលឺយ៉ាងខ្លាំងមួយ។ ជីននីហាក់ដូចជាធាប់ធ្វើឲ្យរបស់របរធ្លាក់បែក នៅពេលណាក៏ដោយ ដែលហេរីចូលក្នុងបន្ទប់។ នាងលូនចូលក្រោមតុដើម្បីរកចានគោមនោះ ហើយងើបមកវិញជាមួយនឹងមុខក្រហមដូចពន្លឺព្រះអាទិត្យ។ ដោយធ្វើពុតជាមិនឃើញ ហេរីបានអង្គុយចុះ ហើយយកនំប៉័ងអាំងដែលលោកស្រីវីស្លីឲ្យវា។

- សំបុត្រពីសាលាមក- លោកវីស្លីនិយាយ ហុចឲ្យហេរី និងរ៉ុននូវស្រោមសំបុត្រក្រដាសស្បែកចៀមពណ៌លឿងខ្ចីដូចគ្នា និងបានចុះអាស័យដ្ឋានជាទឹកប៊ិចពណ៌បៃតង។

- ដាំប៉លដ័រ ដឹងហើយថាឯងនៅទីនេះ ហេរី។ លាក់ស៊្មីជាមួយគាត់ហ្នឹងមិនជិតទេ។ ឯងទាំងពីរក៏មានសំបុត្រដែរ- គាត់ពោលបន្ថែម នៅពេលប្រែ្វដ និងចចដើរយឺតៗចូលមក ក្នុងសម្លៀកបំពាក់គេងរបស់ពួកគេនៅឡើយ។

មានភាពស្ងប់ស្ងាត់មួយភ្លែតនៅទីនោះ ពេលដែលពួកវាទាំងអស់បានអានសំបុត្ររបស់ពួកគេ។ សំបុត្ររបស់ហេរីបាន ប្រាប់វាឲ្យជិះរថភ្លើង ហុកវ៉ាតល្បឿនលឿន។ ដូចធម្មតាពីស្ថានីយ៍ យីងក្រុស នៅដើមខែកញ្ញា។ ហើយក៏មានបញ្ជីសៀវភៅថ្មីមួយ ដែរដែលវាត្រូវការសម្រាប់ឆ្នាំនេះ។

សិស្សឆ្នាំទីពីរនឹងត្រូវមានៈ

- សៀវភៅ គំរូនៃមន្តអាគមកំរិត ២ ដោយ មីរ៉ាន់ដា ហ្គូសហក។
- សៀវភៅ បំបែកព្រលឹង ដោយ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ ការធ្វើដំណើរជាមួយប្រែត ដោយ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ វិស្សមកាលជាមួយស្ត្រីមេធ្មប់ ដោយ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ ការធ្វើដំនើរជាមួយមនុស្សចម្លែក ដោយ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ ដំនើរតាមសមុទ្រជាមួយព្រាយជញ្ជក់ឈាម ដោយ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ ដំនើរគ្មានគោលដៅជាមួយមនុស្សចចក ដោយ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ រយៈពេលរស់នៅជាមួយមនុស្សព្រិលគួរឲ្យខ្ពើម ដោយ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត

ប្រែ្វដដែលបានមើលបញ្ជីរបស់វារួចហើយ ក៏បែរមកមើលបញ្ជីរបស់ហេរី។

- ឯងក៏ត្រូវបានប្រាប់ឲ្យទិញសៀវភៅរបស់ ឡក់ហាត ទាំងអស់ដែរ!- វានិយាយ។ - គ្រូមុខវិជ្ជា ការពារប្រឆាំងនឹងមន្ត អាគមងងឹតថ្មីនោះ ប្រាកដជាអ្នកគាំទ្រម្នាក់របស់គាត់ហើយ...ភ្នាល់ទេថាគេគឺជាវេទគូស្រី។

ត្រង់ចំនុចនេះ ប្រែ្វដបានប្រទាក់ភ្នែកម្តាយរបស់វា ហើយក៏ប្រញាប់ញ៉ាំដំណាប់ក្រូចយ៉ាងលឿន។

- សៀវភៅទាំងអស់នោះមិនថោកទេ- ចចនិយាយដោយសម្លឹងមើលយ៉ាងលឿនទៅឪពុកម្តាយរបស់វា។ - សៀវភៅរបស់ ឡក់ហាត ពិតជាថ្លៃណាស់...

- អឺ ពួកយើងនឹងចាត់ចែង- លោកស្រី វីស្លី និយាយ ប៉ុន្តែគាត់ដូចជាបារម្ភណាស់។ - ខ្ញុំគិតថាយើងនឹងទិញរបស់របរជជុះ ឲ្យជីននីបានច្រើន។

- អូ! តើនាងនឹងចូលរៀននៅសាលាហុកវ៉ាតឆ្នាំនេះរឺ?- ហេរីសួរជីននី។

នាងងក់ក្បាល មុខប្រែជាក្រហមដូចពណ៌សក់របស់នាង ហើយបានដាក់កែងដៃរបស់នាងចូលក្នុងចានបបរ។ សំនាងល្អ ដែលគ្មាននរណាឃើញ លើកលែងហេរី ពីព្រោះអំបាញ់មិញនេះ ពើ្សស៊ី បងប្រុសរបស់រ៉ុន បានដើរចូលមក។ វាបានស្លៀកពាក់រួច ហើយ ហើយផ្លាកសំគាល់ដ៏ស្រស់ស្អាត ហុកវ៉ាត របស់វាក៏បានខ្ទាស់នឹងអាវចាក់វាលក្លៀករបស់វារួចដែរ។

- អរុណសួស្តី អ្នកទាំងអស់គ្នា- ពើ្សស៊ីនិយាយយ៉ាងរហ័ស។ - ពិតជាថ្ងៃល្អមែន។

វាបានអង្គុយចុះលើកៅអី ដែលនៅសល់តែមួយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែវាលោតឡើងស្ទើរតែភ្លាមៗ ដោយបានទាញចេញពីក្រោម គូទវាមកនូវរោមសត្វពណ៌ប្រផេះ...ដំបូងហេរីគិតថាវាគ្រាន់តែជារោមសត្វប៉ុណ្ណោះ ស្រាប់តែឃើញថាចេះដកដង្ហើម។

នៅហាងហ្គារីស និងប្លត់

- អេរ៉ូល!- រ៉ុននិយាយ យកសត្វទីទុយដ៏ទន់ខ្សោយនោះពី ពៀរស៊ី ហើយបានដកយកសំបុត្រមួយច្បាប់ពីក្រោមស្លាបរបស់វា។ - ជាចុងក្រោយ...វាទទួលបានការឆ្លើយតបរបស់ ហឺម៉ាយអូនីហើយ។ ខ្ញុំបានសរសេរទៅនាង ដោយប្រាប់ថា ពួកយើងនឹងព្យាយាមជួយសង្គ្រោះឯងពីគ្រួសារ ឌើស្លី។

វាបានយក អេរ៉ូល ទៅទ្រុងនៅខាងក្នុងទ្វារផ្ទះក្រោយ ហើយព្យាយាមឲ្យវាឈរលើទ្រុងនោះ ប៉ុន្តែអេរ៉ូលធ្លាក់ចុះមកទៀត ដូច្នេះ រ៉ុន ទុកវានៅលើទូដាក់ចានជំនួសវិញ ដោយនិយាយតិចៗថា៖

- ពិតជាគ្មានបានការមែន។

ក្រោយមក វាហែកសំបុត្ររបស់ ហឺម៉ាយអូនីមើលរួចអានឮៗ៖

រ៉ុនជាទីនឹករលឹក និងហេរីប្រសិនបើឯងនៅទីនោះដែរ

ខ្ញុំសង្ឃឹមថា គ្រប់យ៉ាងមិនអីទេ ហើយហេរីបានសុខសប្បាយ ថែមទាំងសង្ឃឹមថា ឯងមិនបានធ្វើអ្វីខុសច្បាប់ ដើម្បីទៅយកហេរីចេញមក រ៉ុន ព្រោះថា រឿងនេះក៏អាចនាំបញ្ហាឲ្យវាផងដែរ។ ខ្ញុំពិតជាព្រួយបារម្ភណាស់ ហើយប្រសិនបើ ហេរី មិនអីនោះ សូមឯងប្រាប់ឲ្យខ្ញុំដឹងភ្លាម ប៉ុន្តែប្រហែលជាប្រសើរជាង បើឯងប្រើទីទុយផ្សេងមួយទៀត ពីព្រោះខ្ញុំគិតថា បើប្រើវានាំសារមកទៀតនោះ អាចធ្វើឲ្យវាអស់កំលាំងណាំ។

ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំរវល់ជាមួយកិច្ចការសាលាខ្លាំងមែនទែន។

- តើនាងអាចធ្វើបានយ៉ាងម៉េចទៅ?- រ៉ុននិយាយដោយភ្ញាក់ផ្អើល។ - ពួកយើងកំពុងវិស្សមកាលណាំ!

ហើយពួកយើងនឹងនៅទីក្រុងឡុងនៅថ្ងៃពុធក្រោយ ដើម្បីទិញសៀវភៅថ្មី។ ហេតុអ្វីក៏ពួកយើងមិនទៅជួបគ្នានៅផ្លូវកាត់ទទឹងទៅ?

សូមឲ្យខ្ញុំដឹងនូវអ្វីដែលកំពុងកើតឡើងកាន់តែឆាប់តាមដែលឯងអាច។ ដោយក្តីស្រឡាញ់ពី ហឺម៉ាយអូនី។

- អឺ ធ្វើអញ្ចឹងហើយទើបល្អ ពួកយើងក៏អាចទៅទិញរបស់របរទាំងអស់របស់ពួកឯងនៅពេលនោះដែរ- លោកស្រីវីស្លីនិយាយ ចាប់ផ្តើមសំអាតតុ។ - តើពួកឯងនឹងធ្វើអ្វីខ្លះថ្ងៃនេះ?

ហេរី រ៉ុន ហ្វ្រេដ និងចចមានគំរោងឡើងភ្នំដើម្បីទៅក្រោលចិញ្ចឹមសេះតូចមួយដែលគ្រួសារវីស្លីជាម្ចាស់។ ក្រោលសេះនោះត្រូវបានព័ទ្ធជុំវិញទៅដោយដើមឈើ ដែលបាំងជិតមើលមិនឃើញទេសភាពភូមិនៅខាងក្រោម ដូចនេះហើយពួកគេអាចហ្វឹកហាត់កីឡាឃ្វីដឌីចនៅទីនោះយូរប៉ុណ្ណាក៏បាន បើពួកគេមិនហោះទៅខ្ពស់ពេក។ ពួកគេមិនអាចប្រើបាល់ ឃ្វីដឌីច ពិតបានទេ ដែលអាចនឹងលំបាកប្រសិនបើពួកគេត្រូវគេច ហើយហោះឆ្ងាយនៅពីលើភូមិ។ ពួកគេបានគ្រវែងផ្លែប៉ោមទៅគ្នាដើម្បីចាប់ជំនួសវិញ។ ពួកគេ

យកវាជាលទ្ធផលដើម្បីបានជិះអំបោស នីមប៊ូស ២០០០ របស់ហេរី ដែលជាអំបោសដ៏ល្អបំផុត។ អំបោស ផ្កាយរន្ទះ ចាស់របស់រ៉ុន ជារឿយៗ ត្រូវបានហោះលឿនដោយសារមេអំបៅជាច្រើនដែលហោះកាត់ដែរនោះ។

ប្រាំនាទីក្រោយមក ពួកគេដើរជាក្បួនឡើងទៅភ្នំ ដាក់អំបោសហោះលើស្មារបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានសួរ ពៀរស៊ី ថាតើវាចង់ចូលរួមជាមួយពួកគេរឺទេ ប៉ុន្តែវានិយាយថាវារវល់។ ហេរីបានជួប ពៀរស៊ី នៅពេលញុំាអាហារតែប៉ុណ្ណោះ រហូតមកដល់ពេលនេះ។ វានៅតែក្នុងបន្ទប់បិទជិតរបស់វាប៉ុណ្ណោះក្រៅពីពេលនោះ។

- ខ្ញុំសង្ឃឹមថាបានដឹងនូវរឿងអ្វីដែលវាបានជួបប្រទះ- ហ្វ្រេដនិយាយ ចងចិញ្ចើម។ - វាមិនដូចជាខ្លួនវាទៀតទេ។ លទ្ធផលប្រលងរបស់វាបានចេញមុនថ្ងៃដែលពួកឯងបានប្រលង។ វាធ្វើ ក.ប.វ.ក.ស. បានដប់ពីរពិន្ទុ ហើយវាស្ទើរតែមិនមើលទៅដោយភាពពេញចិត្តទាល់តែសោះ។

- ពាក្យពេញគឺការប្រលងវេទមន្តកំរិតធម្មតា- ចចពន្យល់ ឃើញនូវការមិនយល់របស់ហេរី។ - ប៊ីលក៏ទទួលបានដប់ពីរដែរ។ ប្រសិនបើពួកយើងមិនប្រយ័ត្នទេ យើងនឹងមានអនុរក្សក្រុមសិស្សច្បងម្នាក់ទៀតនៅក្នុងគ្រួសារហើយ។ ខ្ញុំមិនគិតថា ខ្ញុំអាចទ្រាំទ្រនូវភាពអាម៉ាសនោះទេ។

ប៊ីលគឺជាបងប្រុសគេបង្អស់ក្នុងត្រកូលវីស្លី។ គាត់ និងបងប្រុសបន្ទាប់ ឆាលី បានឈប់រៀននៅសាលា ហុកវ៉ាតហើយ។ ហេរីមិនដែលបានជួបម្នាក់សោះក្នុងចំនោមពួកគេ ប៉ុន្តែវាដឹងថាឆាលីនៅប្រទេសរ៉ូម៉ានី កំពុងសិក្សាពីសត្វនាគ ហើយនិងប៊ីលនៅប្រទេសអេហ្ស៊ីប កំពុងធ្វើការឲ្យធនាគាររបស់វេទគូ ហ្គ្រីង្គហ្គុត។

- ខ្ញុំមិនដឹងថាតើម៉ាក់ និងប៉ានឹងលៃលកយ៉ាងណាចំពោះសំភារៈសិក្សារបស់ពួកយើងទាំងអស់គ្នានៅឆ្នាំនេះទេ- ចចនិយាយនៅមួយសន្ទុះក្រោយមក។ - សៀវភៅរបស់ ឡក់ហាត ទាំងប្រាំប្រភេទ! ហើយជីននីត្រូវការរ៉ូប និងចង្កឹះវេទមន្តមួយដើម ហើយនៅអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងទៀត...

ហេរីមិននិយាយអ្វីសោះ។ វាមានអារម្មណ៍ខ្មាសអៀនបន្តិច។ អ្វីដែលស្តុកទុកក្នុងបន្ទប់ក្រោមដីនៅហ្គ្រីង្គហ្គុតទីក្រុងឡុង គឺជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលឪពុកម្តាយវាបានបន្សល់ទុកឲ្យវា។ ពិតណាស់ វាមានលុយបានតែនៅក្នុងពិភពវេទមន្តប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកមិនអាចចាយលុយហ្កាលឡូន ស៊ីកគ័ល និងណាត់ក្នុងហាងពួកលោកិយបានទេ។ វាមិនដែលនិយាយពីគណនីក្នុងធនាគារហ្គ្រីងហ្គុតប្រាប់ដល់គ្រួសារវេឌីស្លីទេ។ វាមិនបានគិតថា ភាពភ័យខ្លាចរបស់ពួកគេចំពោះអ្វីៗដែលទាក់ទងនឹងវេទមន្តនោះអាចនឹងទាមទារវិញនូវមាសមួយពំនូកធំនោះទេ។

លោកស្រីវីស្លីបានដាស់ពួកគេទាំងអស់គ្នាឲ្យភ្ញាក់តាំងពីព្រលឹមនៅថ្ងៃពុធក្រោយមក។ បន្ទាប់ពីម្នាក់ៗបានញុំាសាន់វិចសាច់ជ្រូកអស់ប្រាំមួយដុំយ៉ាងលឿនរួចមក ពួកគេបានពាក់អាវធំ ហើយអ្នកស្រីវីស្លីបានយកផើងផ្កាមួយចេញពីលើធ្នើរឡកំដៅក្នុងផ្ទះបាយ និងអើតមើលទៅខាងក្នុង។

- ពួកយើងជិតប្រើវាអស់ហើយ អស៍សឺ- គាត់ដកដង្ហើមធំ។ - យើងត្រូវទិញថែមទៀតនៅថ្ងៃនេះ...អ៊ាំ! មែនហើយ ភ្ញៀវមុន! ត្រូវឯងមុន ហេរីក្មួយសម្លាញ់!

គាត់បានឲ្យផើងផ្កានោះទៅវា។

ហេរីសម្លឹងទៅពួកគេទាំងអស់ដែលកំពុងមើលវា។

- ត...តើខ្ញុំនឹងត្រូវធ្វើអ្វីទៅ?- វានិយាយជាប់ៗ។

- វាមិនដែលធ្វើដំនើរដោយប្រើម្សៅភ្លូទេ- រ៉ុននិយាយភ្លាម។ - សុំទោស ហេរី ខ្ញុំភ្លេចទៅ។

- មិនដែលទេរឺ?- លោកវីស្លីនិយាយ។ - ប៉ុន្តែ តើឯងទៅផ្លូវកាត់ទទឹងដើម្បីទិញសំភារៈសិក្សារបស់ឯងកាលពីឆ្នាំមុនដោយសារអ្វីទៅ?

- ខ្ញុំបានទៅតាមផ្លូវក្រោមដី...

- ពិតរឺ?- លោកវីស្លីនិយាយទាំងចាប់អារម្មណ៍។ - តើមានជណ្តើរយន្តទេ? តើវាប្រាកដ...

- មិនមែនពេលនេះទេ អស់សឺ- លោកស្រីវីស្លីនិយាយ។ - ក្មួយសម្លាញ់ ម្សៅភ្លូគឺលឿនជាងច្រើនណាស់ ប៉ុន្តែពុទ្ធោ! ប្រសិនបើឯងមិនដែលប្រើវាពីមុន...

- វានឹងមិនអីទេណា ម៉ាក់- ហ្វ្រេដនិយាយ។ - ហេរី ចាំមើលពួកយើងមុនណា។

វាយកម្សៅភ្លីបន្តិចចេញពីក្នុងផើង ឈានចូលទៅក្នុងភ្លើង ហើយបាចម្សៅនោះទៅក្នុងអណ្តាតភ្លើង។

ដោយមានស្នូរមួយបន្លឺឡើង ភ្លើងបានប្រែជាពណ៌បៃតងភ្លឺ ហើយផ្ទុះឡើងខ្ពស់ជាង ហ្វ្រេដ ដែលបានឈានជើងចូលក្នុងនោះអំបាញ់មិញ រួចស្រែកថាៈ - ផ្លូវកាត់ទទឹង!- ហើយក៏បាត់ខ្លួនទៅ។

- ក្មួយសម្លាញ់ ឯងត្រូវនិយាយឲ្យច្បាស់ៗ- លោកស្រីវីស្លីប្រាប់ហេរីនៅពេលដែលចចបានដាក់ដៃរបស់វាចូលទៅក្នុងផើង។ - ហើយដែលសំខាន់គឺចេញទៅដល់កន្លែងត្រឹមត្រូវនោះ...

- ត្រឹមត្រូវអ្វីទៅ?- ហេរីនិយាយទាំងមិនដឹងអី ពេលដែលភ្លើងបានផ្ទុះសូរ ហើយនាំចចចេញពីកន្លែងនោះផងដែរ។

- អឺ ឯងដឹងទេថា មានភ្លើងវេទមន្តអាក្រក់នៅចំរុះគ្នាជាច្រើនដែលត្រូវជ្រើសរើស ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយឲ្យតែឯងនិយាយឲ្យបានច្បាស់...

- វានឹងមិនអីទេ ម៉ូលី កុំបារម្ភអី- លោកវីស្លីនិយាយ កំពុងតែយកម្សៅភ្លូសម្រាប់ខ្លួនគាត់ដែរ។

- ប៉ុន្តែបងសម្លាញ់ ប្រសិនបើវាវង្វេងនោះ តើពួកយើងនឹងត្រូវពន្យល់ពូមីងរបស់វាយ៉ាងម៉េចទៅ?

- ពួកគាត់មិនប្រកាន់ទេ- ហេរីបញ្ជាក់ឲ្យគាត់ទុកចិត្ត។ - ដាត់លីនឹងគិតថាវាជារឿងកំប្លែងដ៏អស្ចារ្យមួយប្រសិនបើខ្ញុំវង្វេងក្នុងបំពង់ផ្សែងមួយនោះ កុំបារម្ភពីរឿងនោះអី។

- អឺ...មែនហើយ...មីងទៅបន្ទាប់ពីអស់សឺ- អ្នកស្រីវីស្លីនិយាយ។ - ឥឡូវ ពេលដែលឯងចូលទៅក្នុងភ្លើង ត្រូវនិយាយឈ្មោះទីកន្លែងដែលឯងនឹងទៅ...

- ហើយដាក់កែងដៃរបស់ឯងចូលក្នុង- រ៉ុនផ្តល់យោបល់។

- ហើយភ្នែករបស់ឯងបិទ- អ្នកស្រីវីស្លីនិយាយ។ - ម្រែងភ្លើង...

- នៅឲ្យស្ងៀម- រ៉ុននិយាយ។ - បើមិនអញ្ចឹងទេ ឯងអាចនឹងធ្លាក់ចេញទៅឡចង្ក្រានផ្សេង...

- ប៉ុន្តែកុំភ័យ ហើយកុំចេញទៅលឿនពេក រង់ចាំរហូតទាល់តែឯងជួប ហ្វ្រេដ និងចច។

ដោយព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីចងចាំចំនុចទាំងអស់នេះក្នុងចិត្ត ហេរីបានយកម្សៅភ្លូបន្តិច ហើយដើរទៅឈរមុខភ្លើង។ វាដកដង្ហើមធំ បាចម្សៅទៅក្នុងអណ្តាតភ្លើង ហើយឈានជើងសំដៅទៅ។ ភ្លើងហាក់ដូចជាខ្យល់ដ៏កក់ក្តៅមួយ។ វាបើកមាត់របស់វា ហើយភ្លាមៗនោះវាបានលេបផេះក្តៅយ៉ាងច្រើន។

- ផ...ផ្លូវ...កាត់ ទទឹង- វាបានក្អក។

នៅហាងហ្គាវីស និងប្លត់

វាមានអារម្មណ៍ហាក់ដូចជា វាបានកំពុងត្រូវធាក់ចេញពីប្រហោងឧយភ្លើងដ៏ធំមួយ។ វាហាក់ដូចជាត្រូវបង្វិលយ៉ាងលឿន ...សម្លេងរោទិ៍ក្នុងត្រចៀករបស់វាកំពុងធ្វើឲ្យហឹង...វាព្យាយាមបើកភ្នែករបស់វា ប៉ុន្តែចលនាយ៉ាងរហ័សនៃអណ្តាតភ្លើងពណ៌បៃតងធ្វើឲ្យវាឈឺ...វត្ថុរឹងមួយបានបុកកែងដៃរបស់វា ហើយរុញវាចូលវិញ នៅតែបង្វិលហើយបង្វិលទៀត...ឥឡូវ វាមានអារម្មណ៍ដូចជាមានដៃត្រជាក់កំពុងទះមុខរបស់វា...ដោយបើកភ្នែកមើលព្រឹមៗតាមវ៉ែនតារបស់វា វាបានឃើញឡកំដៅមួយក្នុងសភាពព្រឹលៗ និងត្រលៀសភ្នែកមួយភ្លែតទៅឃើញបន្ទប់នៅខាងមុខ...នំសាន់វិចសាច់ជ្រូករបស់វាកំពុងតែវិលក្នុងក្រពះ...វាបិទភ្នែកម្តងទៀត បន់ឲ្យវាឈប់ ហើយបន្ទាប់មក វាបានដួលផ្កាប់មុខទៅលើថ្មត្រជាក់ ហើយដឹងថាវ៉ែនតារបស់វាបានបែក។

ដោយវិលមុខ និងមានស្នាមជាំ ហើយប្រលាក់សុទ្ធតែផេះទៀតនោះ វាបានកំរើកជើងរបស់វាថ្មមៗ កាន់វ៉ែនតាបែករបស់វាយកមកមើល។ វានៅតែម្នាក់ឯងគត់ ប៉ុន្តែកន្លែងដែលវានៅ វាមិនស្គាល់ទេ។ វាអាចនិយាយប្រាប់បានថា វាកំពុងតែឈរនៅក្នុងថ្មឡកំដៅ ដែលមើលទៅដូចជាហាងរបស់វេទគូយ៉ាងងងឹតមួយ... ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីនៅទីនេះដែលមានដូចក្នុងបញ្ជីសាលាហុកវ៉ាតសោះ។

ប្រអប់កែវមួយនៅជិតនោះដែលមានដាក់ប្រអប់ដៃក្រិនម្ខាងនៅលើខ្នើយទ្រាប់ បៀរក្នុងហ៊ូដែលមានស្នាមឈាមមួយ និងភ្នែកសិប្បនិម្មិតមួយចំហៀង។ របាំងមុខដ៏អាក្រក់ជាច្រើនដាក់បន្តុបនៅជាប់ជញ្ជាំងបែរទៅក្រោម....ល្បាយនៃឆ្អឹងមនុស្សបានដាក់នៅលើតុតាំងទំនិញ ហើយមានច្រែះស៊ី និងឧបករណ៍ផ្សេងទៀតព្យួរនៅលើពិតាន។ អាក្រក់ជាងនេះទៅទៀត ផ្លូវតូចចង្អៀតដ៏ងងឹតនោះ ដែលហេរីអាចមើលឃើញតាមបង្អួចហាងសុទ្ធតែធូលី គឺពិតជាមិនមែននៅផ្លូវកាត់ទទឹងទេ។

ជាការប្រសើរ វាបានចេញពីទីនោះយ៉ាងឆាប់។ ច្រមុះវានៅតែឈឺត្រង់កន្លែងបុកនឹងបាតឡកំដៅ។ ហេរីដើរចេញយ៉ាងរហ័សស្ងាត់ៗសំដៅទៅទ្វារ ប៉ុន្តែមុនពេលវាដើរបានពាក់កណ្តាលផ្លូវ បុរសពីរនាក់បានបង្ហាញខ្លួននៅខាងប៉ែកមួយទៀតនៃកញ្ចក់...ម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេគឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលហេរីមិនចង់ជួបនៅពេលវាវង្វេង ហើយមានប្រលាក់សុទ្ធតែផេះ និងពាក់វ៉ែនតាបែកទៀតនោះ គឺដ្រាកូ មេលហ្វ័យ។

ហេរីសំឡឹងមើលជុំវិញយ៉ាងលឿន ហើយបានរកឃើញទូពណ៌ខ្មៅធំមួយនៅខាងឆ្វេងវា។ វាស្ទុះចូលទៅក្នុងនោះ ហើយទាញទ្វារបិទដោយទុកប្រហោងតូចមួយសម្រាប់មើលមកក្រៅ។ បន្តិចក្រោយមក កណ្តឹងមួយបានរោទិ៍ឡើង ហើយមេលហ្វ័យក៏បានឈានជើងចូលក្នុងហាង។

បុរសម្នាក់ដែលដើរតាមនោះមានតែឪពុកវាប៉ុណ្ណោះ។ គាត់មានសំបុរសដូចវា មុខស្រួច និងភ្នែកពណ៌ប្រផេះស្រាលស្មើតែដូចគ្នាបេះបិត។ លោកមេលហ្វ័យឆ្លងកាត់ហាង សំលឹងមើលយឺតៗទៅទំនិញនៅ លើតុតាំង ហើយបានចុចកណ្តឹងនៅលើតុតាំងទំនិញនោះ ក្រោយមកក៏បែរមករកកូនប្រុស ហើយនិយាយថា៖

- កុំប៉ះអ្វីអោយសោះ ដ្រាកូ។

មេលហ្វ័យ ដែលហៀបនឹងឈោងយកកែវភ្នែកកញ្ចក់ទៅហើយនោះ ក៏តបវិញ៖

- ខ្ញុំគិតថាប៉ានឹងទិញអំណោយឲ្យខ្ញុំមួយ។

- ប៉ានិយាយថាប៉ានឹងទិញអំបោសប្រកួតមួយឲ្យឯង- ប៉ារបស់វានិយាយ គោះម្រាមដៃរបស់គាត់នៅលើតុនោះ។

- តើនោះមានអ្វីល្អទៅ បើកូនមិននៅក្នុងក្រុមម្ចាស់ផ្ទះផង?- មេលហ្វ័យនិយាយ មើលទៅដោយមិនសប្បាយចិត្ត និងខឹងយ៉ាងខ្លាំង។ - ហេរី ផោតធ័រ ទទួលបានអំបោសនីមប៊ូស ២០០០ កាលពីឆ្នាំមុន។ ដោយមានការអនុញ្ញាតជាពិសេសពី ដាំប័លដ័រ

ដូច្នេះវាអាចលេងឲ្យក្រុមហ្វ្រីហ្វិនដ័របាន។ វាមិនល្អអីណាស់ណាទេ។ ក៏ព្រោះតែមកពីវាល្បី...ល្បីដោយសារតែមានស្លាកស្នាមដ៏ឆ្កួតៗមួយនៅ លើថ្ងាសរបស់វា...

មេលហ្វ៊ុយអានមើលផ្ទើរមួយពេញទៅដោយឆ្អឹង។

-...អ្នករាល់គ្នាគិតថាវាឆ្លាតណាស់ ផោតផ័រដ៏អស្ចារ្យជាមួយនឹងស្លាកស្នាមរបស់វា និងអំបោសរបស់វា...

- ឯងបានប្រាប់ប៉ានូវរឿងនេះយ៉ាងហោចណាស់១២ដងមកហើយ- លោកមេលហ្វ៊ុយនិយាយ ដោយទឹកមុខសង្ស័យមើលទៅកូនប្រុសរបស់គាត់ - ហើយប៉ាក៏ចង់រំលឹកឯងដែរថា...ចាំស្តាប់នែ៎...មិនត្រូវបង្ហាញអោយគេឃើញថាឯងស្អប់ហារី ផោតផ័រ ខ្លាំងពេកនោះទេ ពីព្រោះពេលនេះ ពួកវេទគូភាគច្រើនចាត់ទុកវា ដូចជាវីរបុរសដែលបានធ្វើឲ្យមេវេទគួងងឹតរលាយបាត់ខ្លួន...អា៎! លោកបូហ្គីន។

បុរសខ្នងកោងម្នាក់បានលេចមុខពីក្រោយតុតាំងទំនិញ កំពុងតែរែកពង្រាបសក់ដែលមានប្រេងរបស់គាត់ចេញពីមុខរបស់គាត់។

- លោកមេលហ្វ៊ុយ រីករាយណាស់ដែលបានជួបលោកម្តងទៀត- លោកបូហ្គីននិយាយក្នុងសំឡេងយ៉ាងរអិលព្រាល់ដូចសក់របស់គាត់។ - ពិតជារីករាយណាស់...មានទាំងលោកម្ចាស់មេលហ្វ៊ុយដ៏វ័យក្មេងផងដែរ...គួរអោយស្រឡាញ់ណាស់។ តើលោកមានការអ្វីដែរ? ខ្ញុំត្រូវតែបង្ហាញលោក ត្រឹមតែក្នុងថ្ងៃនេះនិងតំលៃសមរម្យបំផុត...

- ខ្ញុំមិនទិញអ្វីទេថ្ងៃនេះ លោកបូហ្គីន ប៉ុន្តែលក់- លោកមេលហ្វ៊ុយនិយាយ។

- លក់រឺ?- ស្នាមញញឹមបានបាត់បន្តិចម្តងៗពីមុខរបស់លោកបូហ្គីន។

- តាមពិតទៅ លោកបានឮថា ក្រសួងកំពុងតែដឹកនាំការចុះត្រួតពិនិត្យកាន់តែច្រើនឡើង- លោកមេលហ្វ៊ុយនិយាយដោយយកក្រដាសស្បែកចៀមមួយដុំពីខាងក្នុងហោប៉ៅរបស់គាត់ ហើយបានស្រាយវាឲ្យលោកបូហ្គីនអាន។ - ខ្ញុំមាន...អា...មុខទំនិញពីរបីនៅផ្ទះដែលអាចធ្វើឲ្យខ្ញុំអាម៉ាស់ ប្រសិនបើក្រសួងត្រូវហៅ...

លោកបូហ្គីនតំរូវវ៉ែនតាឲ្យស្រួលមកច្រមុះរបស់គាត់ ហើយពិនិត្យបញ្ជីនោះ។

- ក្រសួងពិតជាហ៊ានបង្កបញ្ហាដល់លោកប្រាកដមែនរឺ?

បបូរមាត់របស់លោកមេលហ្វ៊ុយឡើងរួញ។

- ខ្ញុំនៅមិនទាន់បានទៅមើលនៅឡើយ។ ឈ្មោះមេលហ្វ៊ុយនៅសក្តិសមនឹងទទួលបាននូវការគោរពដ៏ពិតប្រាកដមួយ តែក្រសួងប្រែជាចូលចិត្តជ្រៀតជ្រែកខ្លាំងឡើង។ មានពាក្យចចាមអារ៉ាមពីសកម្មភាពការពាររបស់ពួកលោកិយថ្មីមួយ...គ្មានអ្វីត្រូវសង្ស័យពីបញ្ហាបន្តិចបន្តួចនោះទេ គឺ អស់ស៊ី វីស្លី ឆ្កួតដែលស្រឡាញ់ពួកលោកិយ នៅពីក្រោយរឿងនោះ...

ហារីមានអារម្មណ៍ខឹងកញ្ជ្រោលឡើងមួយ។

-...ហើយដូចដែលលោកឃើញស្រាប់ហើយ ធាតុពិតនៃថ្នាំពុលទាំងនេះអាចធ្វើឲ្យលេចឡើង...

- ខ្ញុំយល់ហើយ លោក ប្រាកដណាស់- លោកបូហ្គីននិយាយ - ទុកឲ្យខ្ញុំមើល...

- តើខ្ញុំអាចយកអានេះបានទេ?- ដ្រាកូនិយាយកាត់ ចង្អុលទៅប្រអប់ដៃក្រិននោះនៅលើខ្នើយទ្រាប់របស់វា។

- អា! ដៃនៃភាពរុងរឿង!- លោកបូហ្គីនឧទានឡើង បោះបញ្ជីរបស់លោកមេលហ្វ៊ុយចោល ហើយដើរយ៉ាងលឿនទៅដ្រាកូ។ - បញ្ចូលទៀនមួយទៅ ហើយវានឹងផ្តល់ពន្លឺដល់ត្រឹមតែអ្នកកាន់វាប៉ុណ្ណោះ! មិត្តដ៏ល្អបំផុតរបស់ចោរ! កូនប្រុសរបស់លោកមានចំនូលចិត្តខ្លាំងណាស់ លោក។

- ខ្ញុំសង្ឃឹមថាកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំនឹងមានឥទ្ធិពលលើសពីចោរម្នាក់ទៅទៀត បូហ្គីន- លោកមេលហ្វ៊ុយនិយាយទាំងសោះកក្រោះ ហើយលោកបូហ្គីននិយាយយ៉ាងលឿនថា៖ - កុំប្រកាន់អី លោក កុំប្រកាន់ថា...

- ទោះជាយ៉ាងណាក្តី បើពិន្ទុនៅសាលារបស់វាមិនឡើងនោះទេ- លោកមេលហ្វ៊ុយនិយាយទាំងនៅតែសោះកក្រោះ - អញ្ចឹងមុខរបរលួចប្លន់នេះប្រហែលជាសក្តិសមនឹងវាហើយ។

- វាមិនមែនជាកំហុសរបស់ខ្ញុំទេ- ដ្រាកូឆ្លើយតបយ៉ាងលឿន។ - គ្រូទាំងអស់មានអ្នកដែលគេពេញចិត្ត ហឺម៉ាយអូនី ហ្គ្រេនជឺរ ស្អីគេនោះ...

- ប៉ាបានគិតថាឯងនឹងត្រូវអាម៉ាស់ដោយសារក្មេងស្រីនៃគ្រួសារធម្មតាម្នាក់នោះផ្តួលឯងរាល់ការប្រលងហើយ- លោកមេលហ្វ៊ុយនិយាយម៉ាត់ៗ។

- ហា!- ហេរីនិយាយតិចៗ ដោយសប្បាយរីករាយក្នុងការឃើញដ្រាកូស្ថិតក្នុងសភាពឲ្យអាម៉ាស់មុខ និងមានកំហឹង។

- វាគឺដូចគ្នាតែទាំងអស់ហ្នឹង!- លោកបូហ្គីននិយាយក្នុងសំឡេងយ៉ាងរអិលព្រាល់របស់គាត់។ - ឈាមជ័រវេទគូកំពុងតែមានចំនួនតិចទៅៗគ្រប់ទីកន្លែង...

- មិនដោយទាំងខ្ញុំទេ- លោកមេលហ្វ៊ុយនិយាយ រន្ធច្រមុះវែងៗរបស់គាត់រីកធំបន្តិចម្តងៗ។

- ទេ លោក ក៏មិនដោយទាំងខ្ញុំដែរ លោក- លោកបូហ្គីននិយាយដោយអោនបន្ទាបខ្លួន។

- បើអញ្ចឹងហើយ យើងប្រហែលជាអាចងាកមកមើលបញ្ជីរបស់ខ្ញុំវិញ- លោកមេលហ្វ៊ុយនិយាយយ៉ាងខ្លី។ - ខ្ញុំកំពុងតែប្រញាប់ បូហ្គីន ខ្ញុំត្រូវធ្វើមុខជំនួញសំខាន់ៗនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនាថ្ងៃនេះ។

ពួកគេចាប់ផ្តើមតថ្លៃ។ ហេរីបានមើលទាំងភ័យខ្លាច នៅពេលដ្រាកូធ្វើចលនាកាន់តែជិតទៅៗមករកកន្លែងលាក់ខ្លួនរបស់វា កំពុងពិនិត្យមើលរបស់ប្រើប្រាស់សំរាប់លក់។ វាឈប់មួយភ្លែតដើម្បីមើលខ្សែព្ធរសំរាប់ឃាតករមួយចង្វាយវែង និងពិនិត្យមើលបន្ទះមួយមានទ្រខ្សែកត្បូងសដ៏ស្រស់ស្អាតមួយខ្សែ៖ បំរាម "ហាមប៉ះពាល់។ មានបណ្តាសា...បានទាក់យកជីវិតម្ចាស់ជាពួកលោកិយអស់ដប់ប្រាំបួននាក់ហើយអាស្រ័យទៅតាមកាលបរិច្ឆេទ។"

ដ្រាកូបែរមកមើល ហើយបានឃើញទូនោះភ្លាមនៅពីមុខវា។ វាដើរសំដៅទៅ...វាឈោងដៃទាញដៃទ្វារទូនោះ...

- រួចរាល់ហើយ- លោកមេលហ្វ៊ុយនិយាយនៅតុតាំងទំនិញ។ - មក ដ្រាកូ!

ហេរីយកដៃជូតថ្ងាសរបស់វានៅពេលដែលដ្រាកូបញ្ឈប់សកម្មភាពទៅ។

- សូមឲ្យមានសំណាងល្អ លោកបូហ្គីន ខ្ញុំសង្ឃឹមថាលោកនឹងទៅភូមិគ្រឹះនោះនៅថ្ងៃស្អែកដើម្បីយកទំនិញ។

ខណៈនោះទ្វារបានបិទ លោកបូហ្គីនបញ្ឈប់នូវឫកពាសុភាពគួរសមរបស់គាត់។

- សូមឲ្យសំណាងល្អ លោកមេលហ្វ៊ុយ ហើយបើរឿងរ៉ាវទាំងនោះវាពិតមែន លោកមិនដែលបានលក់ឲ្យខ្ញុំសូម្បីតែពាក់កណ្តាលនូវអ្វីដែលបានលាក់ទុកក្នុងភូមិគ្រឹះនោះផង...

ដោយនិយាយរអ៊ូរទាំអស់យ៉ាងច្រើន លោកបូហ្គីនបានរលាយបាត់ខ្លួនទៅតាមបន្ទប់ខាងក្រោយ។

នៅហាងហ្គាវីស និងប្លត់

ក្រោយមក ហេរីបានរង់ចាំបន្តិច រួចវាបានចេញមកយ៉ាងស្ងាត់ៗតាមដែលវាអាចដោយដើរលបៗចេញពីក្នុងទូនោះ ដើរកាត់ប្រអប់កែវ ហើយចេញទៅតាមទ្វារហាង។

ដោយក្តាប់វ៉ែនតាបែករបស់វាយកមកដាក់ពីមុខ វាបានពិនិត្យមើលជុំវិញ។ វាបានដើរចូលតាមផ្លូវតូចចង្អៀតមួយដ៏កខ្វក់ដែលឃើញហាក់ដូចជាហាងទាំងអស់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដើម្បីបូជាឲ្យមន្តអាគមងងឹត។ ហាងមួយដែលវាទើបនឹងចេញមកនោះគឺហាង បូហ្គីន និងប៊ឺក ដូចជាធំជាងគេ ប៉ុន្តែនៅទល់មុខនោះគឺមានការដាក់តាំងបង្ហាញតាមបង្អួចយ៉ាងគគ្រិចនូវក្បាលមនុស្សរួមតូច ហើយទ្វារពីរនៅខាងក្រោមមានទ្រុងដ៏ធំមួយដែលមានដាក់សត្វពីងពាងខ្មៅនៅរស់ដ៏ធំសំបើមពីរក្បាល។ វេទគូមុខអាក្រក់ពីរនាក់កំពុងតាមមើលវាពីស្រមោលនៃផ្លូវដើរមួយ កំពុងខ្សឹបខ្សៀវគ្នា។ ដោយមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាច ហេរីតាំងចិត្ត ហើយព្យាយាមពាក់វ៉ែនតារបស់វាឲ្យត្រង់ និងសង្ឃឹមថាវានឹងអាចរកឃើញផ្លូវមួយចេញពីទីនេះ។

ផ្លាកសញ្ញានៅតាមផ្លូវធ្វើពីឈើដ៏ចាស់មួយបានព្យួរពីលើហាងមួយដែលលក់ទៀនមានជាតិពុល ប្រាប់ឲ្យវាដឹងថាវាស្ថិតនៅក្នុងផ្លូវរាត្រី។ នេះមិនបានជួយអ្វីទេ ព្រោះហេរីមិនធ្លាប់បានឮឈ្មោះកន្លែងណាមួយនោះទេ។ វាគិតថា វាមិនបាននិយាយចេញឲ្យបានច្បាស់ត្រឹមត្រូវតាមមាត់ដែលពេញដោយផេះរបស់វានៅក្នុងភ្នក់ភ្លើងរបស់វីស្លី។ ដោយព្យាយាមនៅស្ងៀមស្ងាត់ វាបានគិតនូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ។

- តើឯងមិនវង្វេងទេរឺ ក្មួយសម្លាញ់?- សម្លេងមួយបន្លឺឡើងក្នុងត្រចៀករបស់វាធ្វើឲ្យវាភ្ញាក់ព្រើត។

វេទគូចាស់ម្នាក់បានឈរនៅពីមុខវា កាន់ថាសមួយដែលមើលទៅគួរឲ្យខ្ពើមដូចក្រចកដៃមនុស្សទាំងស្រុង។ គាត់សម្លឹងមើលវា បង្ហាញនូវធ្មេញដែលមានស្លែ។ ហេរីបានបែរក្រោយខិតទៅឆ្ងាយ។

- ខ្ញុំមិនអីទេ អរគុណ- វានិយាយ។ - ខ្ញុំគ្រាន់តែ...

- ហេរី! តើឯងគិតថាឯងកំពុងទៅធ្វើអ្វីនៅទីនោះ?

បេះដូងរបស់ហេរីលោតញាប់ ឯវេទគូនោះក៏អញ្ចឹងដែរ។ ក្រចកដៃដ៏ច្រើនបានធ្លាក់មកលើជើងរបស់គាត់ ហើយគាត់បានជេរនៅពេលរូបរាងដ៏ធំសម្បើមនៃហាហ្គ្រីដ អ្នកឆ្មាំប្រមាញ់នៅសាលាហុកវ៉ាត បង្ហាញឡើងក្នុងជំហានវែងៗសំដៅទៅរកពួកគេដោយក្រសែភ្នែកដូចសត្វល្អិតម្យ៉ាងពណ៌ខ្មៅកំពុងបញ្ចេញពន្លឺពីលើពុកចង្កាដ៏ស្រមូមរបស់គាត់។

- ហាហ្គ្រីដ!- ហេរីបន្លឺឡើងដោយភាពកក់ក្តៅ។ - ខ្ញុំបានវង្វេង...ម្សៅភ្លូ...

ហាហ្គ្រីដចាប់ហេរីចំកញ្ចឹងក និងទាញវាចេញឲ្យឆ្ងាយពីវេទគូនោះ គោះថាសនោះភ្លាមឲ្យចេញពីដៃរបស់គាត់។ សំរែកដ៏គ្រលួចរបស់គាត់នៅបន្លឺតាមពីក្រោយពួកគេពេញតាមបណ្តោយផ្លូវតូចចង្អៀត បត់បែនចេញទៅផ្លូវមានពន្លឺព្រះអាទិត្យចាំងចែង។ ហេរីបានឃើញអគារធ្វើពីថ្មកែវពណ៌សក្បុសមួយពីចម្ងាយ៖ ធនាគារហ្គ្រីង្គហ្គុត។ ហាហ្គ្រីដបានបណ្តើរវាទៅផ្លូវកាត់ទទឹង។

- ឯងឆ្កួតហើយ!- ហាហ្គ្រីដនិយាយយ៉ាងតឹងសរសៃក រួចសំអាតផេះចេញពីមុខហេរីខ្លាំងៗ។ គាត់ស្ទើរតែធ្វើឲ្យវាដួលចូលក្នុងធុងលាមកសត្វនាគនៅខាងក្រៅហាងលក់ឱសថមួយទៅហើយ។ - ពេលកំពុងដើរក្រឡឹងជុំវិញផ្លូវ**រាត្រី** ខ្ញុំមិនបានដឹង...កន្លែងគ្រោះថ្នាក់ ហេរី...មិនត្រូវឲ្យនរណាម្នាក់ឃើញឯងនៅទីនោះទេ...

- ខ្ញុំដឹងរឿងនោះហើយ- ហេរីនិយាយ អោនក្បាលគេចនៅពេលហាហ្គ្រីដរកសំអាតផេះចេញឲ្យវាម្តងទៀត។ - ខ្ញុំបានប្រាប់លោកហើយ ខ្ញុំបានវង្វេង...ចុះលោកនៅធ្វើអីទីនោះដែរ?

- ខ្ញុំកំពុងទៅរកមើល ថ្នាំបណ្ដេញខ្យងស៊ីសាច់ - ហាហ្គ្រីដនិយាយដោយខឹងតិចៗ។ - ពួកវាកំពុងបំផ្លាញស្ពៃក្ដោបនៅសាលាហើយ។ ឯងមកតែម្នាក់ឯងទេរឺ?

- ខ្ញុំកំពុងស្នាក់នៅជាមួយគ្រួសាររីស្លី ប៉ុន្តែពួកយើងបានបែកគ្នា- ហេរីពន្យល់។ - ខ្ញុំត្រូវតែទៅរកពួកគេភ្លាម...

ពួកគេធ្វើដំណើររួមគ្នានៅតាមផ្លូវ។

- ហេតុអ្វីបានជាឯងមិនដែលសរសេរសំបុត្រតបមកខ្ញុំវិញអញ្ចឹង?- ហាហ្គ្រីដនិយាយ នៅពេលដែលហេរីត់ត្រឹកៗតាមក្បែរគាត់ (វាត្រូវដើរបីជំហានដើម្បីឲ្យទាន់ជំហានវែងៗនៃស្បែកជើងកវែងដ៏ធំរបស់ហាហ្គ្រីដមួយៗ)។ ហេរីបានប្រាប់រឿងរ៉ាវទាំងអស់ពីដុបប៊ី និងឌើស្លី។

- ពួកលោកិយឃោរឃៅទាំងអស់នេះពិតជាចំមែន- ហាហ្គ្រីដបញ្ចេញកំហឹង។ - ប្រសិនបើខ្ញុំបានដឹង...

- ហេរី! ហេរី! នៅទីនេះ!

ហេរីក្រឡេកមើលទៅឃើញ ហឺម៉ាយអូនី ហ្គ្រេនជឺរ កំពុងឈរនៅលើចុងជណ្ដើរពណ៌សឡើងទៅធនាគារហ្គ្រីង្គហ្គុត។ នាងបានរត់ចុះមកដើម្បីជួបពួកគេ សក់ពណ៌ត្នោតដ៏ស្ដើងរបស់នាងបានយោលយោកនៅពីក្រោយនាង។

- តើវ៉ែនតារបស់ឯងកើតអីហ្នឹង? សួស្ដី ហាហ្គ្រីដ...អូ! វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលបានជួបអ្នកទាំងពីរម្ដងទៀត...តើឯងនឹងចូលទៅហ្គ្រីង្គហ្គុតរឺ ហេរី?

- បន្តិចទៀតនៅពេលខ្ញុំរកគ្រួសាររីស្លីឃើញ- ហេរីនិយាយ។

- ឯងនឹងមិនបាច់ចាំយូរទៀតទេ- ហាហ្គ្រីដសើចស្ញេញ។

ហេរី និងហឺម៉ាយអូនីរកមើលជុំវិញ។ អ្នកដែលរត់លឿនកាត់ហ្វូងមនុស្សនោះគឺ រ៉ុន ហ្វ្រេដ ចច ពើរស៊ី និងលោករីស្លី។

- ហេរី- លោករីស្លីនិយាយទាំងដង្ហក់។ - ពួកយើងគិតថាឯងនឹងទៅដល់កន្លែងមួយដ៏ឆ្ងាយ...- គាត់ជូតកន្លែងទំពែកដ៏រលោងលើក្បាលរបស់គាត់។ - មូលីព្រួយបារម្ភខ្លាំងណាស់...នាងនឹងមកដល់ឥឡូវហើយ។

- តើឯងបានចេញទៅដល់កន្លែងណា?- រ៉ុនសួរ។

- ផ្លូវរាត្រី- ហាហ្គ្រីដនិយាយទាំងមុខក្រញ៉ូវ។

- អស្ចារ្យណាស់!- ហ្វ្រេដ និងចចនិយាយព្រមគ្នា។

- ពួកយើងមិនដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យចូលទេ- រ៉ុននិយាយទាំងច្រណែន។

- ខ្ញុំគួរតែនិយាយថាខ្ញុំមិនគិតដូច្នោះទេ- ហាហ្គ្រីដនិយាយទាំងខឹងតិចៗ។

ឥឡូវលោកស្រីរីស្លីបានរត់មកយ៉ាងលឿនដូចហោះ កាបូបយួរដៃរបស់គាត់គ្រវីគ្រវាត់យ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងដៃម្ខាង ជីននីកាន់ដៃម្ខាងទៀត។

- អូ! ហេរី...អូ! ក្មួយសម្លាញ់...ឯងអាចទៅដល់កន្លែងណាមួយ...

ដោយដកដង្ហើមទាំងដង្ហក់ គាត់បានទាញយកក្រណាត់ជូតធំមួយចេញពីកាបូបរបស់គាត់ ហើយចាប់ផ្ដើមសំអាតផេះដែលហាហ្គ្រីដមិនបានសំអាតចេញអស់នៅឡើយ។ លោករីស្លីយកវ៉ែនតារបស់ហេរីមក គោះវាតិចៗដោយចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់ ហើយធ្វើឲ្យវាល្អដូចថ្មីអញ្ចឹង។

- អឺ នែក...ទៅចុះ- ហាគ្រីដបាននិយាយពេលលោកវីស្លីសំដែងការស្វាគមន៍ដោយចាប់លោក់ដៃរបស់គាត់ (ផ្លូវរាត្រីណា! ប្រសិនបើលោកមិនបានឃើញវាទេ មិនដឹងជាមានរឿងអ្វីកើតឡើងនោះទេ ហាគ្រីដ!) ។ - ជួបគ្នានៅហុកវ៉ាត!- ហើយគាត់បោះជំហានវែងៗយ៉ាងលឿន ក្បាលនិងស្មារបស់គាត់ខ្ពស់ជាងអ្នកឯទៀតនៅផ្លូវដ៏កកកុញនោះ។

- ទាយមើល៍ តើខ្ញុំបានឃើញនរណានៅហាង បូហ្គិននិងប៊ឺក?- ហេរីបានសួររ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីនៅពេលពួកគេឡើងជណ្តើរ ហ្គ្រីង្គហុត។ - មេលហ្វ័យ និងឪពុករបស់វា។

- តើលូស៊ីស មេលហ្វ័យមានទិញអ្វីទេ?- លោកវីស្លីនិយាយភ្លាមនៅពីក្រោយពួកគេ។

- ទេ គាត់កំពុងទៅលក់វិញតើ។

- ដូច្នេះគាត់បារម្ភហើយ- លោកវីស្លីនិយាយដោយភាពសប្បាយចិត្តបង្កប់ការព្រួយ។ - អូ! ខ្ញុំចង់ទិញរបស់មួយចំនួនពីលូស៊ីស មេលហ្វ័យ...

- បងត្រូវប្រយ័ត្ន អស់សឺ- លោកស្រីវីស្លីនិយាយនៅពេលពួកគេត្រូវបានបង្ហាញកន្លែងចូលទៅក្នុងធនាគារដោយម្រេញគង្វាលម្នាក់ដែលកំពុងអោនគោរពនៅមាត់ទ្វារ។ - គ្រួសារនោះមិនស្រួលទេណា។ ឃើញដំរីជុះ កុំជុំតាមដំរី។

- អញ្ចឹងអូនគិតថាបងគឺជាដៃគូរបស់លូស៊ីស មេលហ្វ័យទេវឺ?- លោកវីស្លីនិយាយទាំងខឹងចិត្ត ប៉ុន្តែគាត់បែកអារម្មណ៍មួយរំពេចដោយសារឃើញគ្រួសាររបស់ហឺម៉ាយអូនី ដែលកំពុងឈរដោយភាពឆ្ងើងឆ្ងល់នៅឯគុតាំងទំនិញ ដែលលាតសន្ធឹងពេញសាលធ្វើពីថ្មកែវដ៏ធំនោះ កំពុងរង់ចាំឲ្យហឺម៉ាយអូនីណែនាំពួកគាត់។

- ប៉ុន្តែពួកអ្នកគឺជាពួកលោកិយ!- លោកវីស្លីនិយាយដោយរីករាយ។ - ពួកយើងត្រូវតែរកអីផឹកសិនទៅ! តើពួកអ្នកទៅទីនេះធ្វើអ្វីដែរ? អូ! អ្នកកំពុងដូរលុយពួកលោកិយផង។ មូលី មើលនែក!- គាត់ចង្អុលដោយភាពរំភើបទៅក្រដាសប្រាប់ដប់ផោននៅក្នុងដៃរបស់លោកហ្គ្រេនជឺរ។

- ជួបគ្នាវិញនៅទីនេះ- រ៉ុននិយាយទៅកាន់ហឺម៉ាយអូនីនៅពេលគ្រួសារវីស្លី និងហេរីត្រូវបាននាំផ្លូវចូលទៅបន្ទប់ក្រោមដីដោយម្រេញគង្វាលនៅហ្គ្រីង្គហុតម្នាក់ផ្សេងទៀត។

បន្ទប់ក្រោមដីនោះត្រូវបានទៅដល់ដោយប្រើមធ្យោបាយតាមទូរថភ្លើងតូចមួយ បើកបរដោយពួកម្រេញគង្វាលដែលបង្កើនល្បឿនលើផ្លូវរថភ្លើងដ៏តូចកាត់តាមផ្លូវក្រោមដីរបស់ធនាគារនោះ។ ហេរីរីករាយនឹងការធ្វើដំនើរយ៉ាងលឿនស្ទេវចុះទៅបន្ទប់សុវត្ថិភាពរបស់វីស្លី ប៉ុន្តែវាមានអារម្មណ៍មិនល្អទេ គឺមិនល្អខ្លាំងជាងពេលវានៅផ្លូវរាត្រី ទៅទៀត ពេលទ្វារបន្ទប់សុវត្ថិភាពបើកឡើង។ មានគំនរនៃប្រាក់សីកគ័លដ៏តូចមួយនៅខាងក្នុង ហើយមានតែហ្កាលុនមាសមួយប៉ុណ្ណោះ។ លោកស្រីវីស្លីបានចូលភ្លាមនៅតាមផ្លូវកាច់ជ្រុងហើយញាត់ប្រាក់ទាំងប៉ុន្មានចូលក្នុងកាបូបរបស់គាត់។ ហេរីមានអារម្មណ៍រឹតតែមិនល្អ នៅពេលពួកគេបានទៅដល់បន្ទប់សុវត្ថិភាពរបស់វា។ វាព្យាយាមបិទបាំងវត្ថុនៅក្នុងប្រអប់ពីអ្នកទាំងអស់ នៅពេលវាដាក់កាក់ដែលមាននៅក្នុងដៃយ៉ាងប្រញាប់ចូលទៅក្នុងកាបូបស្បែកមួយ។

ត្រឡប់មកខាងក្រៅលើជណ្តើរថ្មកែវវិញ ពួកគេទាំងអស់គ្នាបានបែកគ្នា។ ពឿរស៊ីនិយាយរអ៊ូតិចៗចង់បានស្លាបប៉ាកាថ្មី។ ហ្វ្រេដ និងចចចំណាំបានមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេម្នាក់នៅហុកវ៉ាតគឺ លី ចចដាន់។ អ្នកស្រីវីស្លី និងជីននីកំពុងទៅហាងលក់រ៉ូបជជុះមួយ។ លោកវីស្លីទទូចចង់នាំគ្រួសារហ្គ្រេនជឺរទៅផឹកអីនៅហាង លីគី កូលដ្រុន។

នៅហាងហ្លារីស និងប្លត់

- ពួកយើងទាំងអស់នឹងជួបគ្នាវិញនៅឯហាង ហ្លារីស និងប្លត់ក្នុងរយៈពេលមួយម៉ោង ដើម្បីទិញសៀវភៅសិក្សារបស់ពួកឯង- លោកស្រីវីស្លីនិយាយរួចដើរចេញទៅជាមួយជីននី។ - ហើយមិនឲ្យឈានជើងមួយជំហានទៅផ្លូវរាត្រីងាច់ខាត!- គាត់ស្រែកទៅបងប្អូនភ្លោះដែលកំពុងដើរបកក្រោយ។

ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីដើរលំហែតាមដងផ្លូវដែលក្រាលដោយថ្ម និងមានខ្យល់បក់រំភើយ។ ថង់មាស ប្រាក់ និងសំរឹទ្ធិកំពុងទង្គិចឮសូរច្រាវៗយ៉ាងរណ្តំក្នុងហោប៉ៅរបស់ហេរី ដែលទាមទារឲ្យវាត្រូវចំនាយ ដូច្នេះវាបានទិញផ្លែស្ត្របឺរីធំបីផ្លែ និងការ៉េមប័រសណ្តែកដី រួចពួកគេបានទំពារឮសូរគ្រូបៗយ៉ាងរីករាយនៅពេលពួកគេដើរយឺតៗតាមដងផ្លូវចង្អៀត និងសម្លឹងមើលតាមកញ្ចក់ហាងដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ជាច្រើន។ រ៉ុនសម្លឹងមើលយ៉ាងជក់ចិត្តទៅរ៉ូបឆាត់លី កាណុងមួយឈុតតាមកញ្ចក់នៃហាង ផ្គត់ផ្គង់សំភារៈកីឡាឃ្វីដឌីច្ឆគ្រប់ប្រភេទ រហូតទាល់តែហឺម៉ាយអូនីត្រូវបង្ខំអូសពួកគេចេញដើម្បីទៅទិញទឹកខ្មៅ និងក្រដាសស្បែកចៀមនៅហាងបន្ទាប់។ ក្នុងហាង ប្រដាប់លេងសំរាប់វេទគួហ្គមបូល និងចេប ពួកគេបានជួបហ្វ្រេដ ចច និងលី ចចដាន់ដែលកំពុងទិញឧបករណ៍ធ្វើឲ្យទទឹកដ៏អស្ចារ្យរបស់ដុកទ័រហ្វីលីបាសទ័រ និងកាំជ្រួចគ្មានកំដៅ ជាច្រើន ហើយនៅក្នុងហាងលក់របស់ឡែឡុងតូចមួយដែលពោរពេញទៅដោយចង្កឹះវេទមន្តបាក់ៗ ជញ្ជីងរង្គើរង្គើធ្វើពីទង់ដែង និងអាវខ្លុកចាស់ៗគ្របដណ្តប់ដោយស្នាមប្រលាក់ ពួកគេបានឃើញពឿរស៊ី កំពុងតែជក់ចិត្តយ៉ាងខ្លាំងលើសៀវភៅតូចមួយដែលគួរឲ្យធុញទ្រាន់មានចំនងជើងថា ប្រធានសិស្សដែលមានអំណាច។

- ការសិក្សាមួយរបស់សិស្សច្បងក្នុងសាលាហុកវ៉ាត និងមុខងាររបស់ពួកគេបន្តបន្ទាប់ទៀត- រ៉ុនបានអានឮៗពីក្របខាងក្រោយ។ - ស្តាប់ទៅគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ដែរ...

- ចេញឲ្យឆ្ងាញទៅ- ពឿរស៊ីនិយាយទាំងគំរោះគំរើយ។

- ពិតណាស់ វាមានមហិច្ឆតាខ្លាំងណាស់ ពឿរស៊ី វាបានរៀបចំគំរោងការរួចអស់ទៅហើយ...វាចង់ធ្វើជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវេទមន្ត...- រ៉ុនប្រាប់ហេរី និងហឺម៉ាយអូនីស្ងាត់ៗនៅពេលពួកគេចាកចេញពីពឿរស៊ី។

មួយម៉ោងក្រោយមក ពួកគេបានដើរសំដៅទៅហ្លារីស និងប្លត់។ មានតែពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើដំណើរទៅហាងលក់សៀវភៅ។ ពេលដែលពួកគេជិតទៅដល់ទីនោះ ពួកគេបានឃើញយ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើលនូវហ្វូងមនុស្សដ៏ធំកំពុងប្រជ្រៀតគ្នានៅខាងក្រៅទ្វារដើម្បីព្យាយាមចូលទៅក្នុង។ មូលហេតុនៃរឿងនេះគឺមានការប្រកាសជាសាធារណៈដោយទាញបដាដ៏ធំមួយកាត់តាមបង្អួចខាងលើជាច្រើន៖

ហ្គីលឌឺរ៉យ ឡុក់ហាត

នឹងចុះហត្ថលេខាលើសៀវភៅស្វ័យជីវប្រវត្តិរបស់គាត់

វេទមន្តនៃខ្ញុំ

ថ្ងៃនេះពីម៉ោង ១២:៣០ - ៤:៣០ ល្ងាច

- ពួកយើងប្រាកដជាអាចជួបគាត់!- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺសំឡេងញ៉ែតៗ។ - ខ្ញុំចង់មានន័យថា គាត់បានសរសេរស្ទើរតែគ្រប់សៀវភៅក្នុងបញ្ជីសៀវភៅសាលាទៅហើយ!

ហ្វូងមនុស្សនោះហាក់ដូចជាត្រូវបានរៀបចំជាជួរ ដែលភាគច្រើនបំផុតនៃវេទគួទាំងនោះមានអាយុប្រហែល អ្នកស្រី វីស្លី។ វេទគូដែលមើលទៅគួរឲ្យរំខានម្នាក់បានឈរនៅកៀកទ្វារ និយាយថា៖

- សូមស្ងៀមស្ងាត់ សូមស្ត្រីទាំងឡាយ...កុំរុញគ្នា មាន...កុំប្រកាន់នឹងសៀវភៅទាំងនោះអី ឥឡូវនេះ...

ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីបានប្រជ្រៀតចូលទៅខាងក្នុង។ ជួរដ៏វែងមួយបានបោលចូលទៅតាមក្រោយហាងដែលជាកន្លែងដែលហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាតកំពុងចុះហត្ថលេខាលើសៀវភៅរបស់គាត់។ ពួកគេម្នាក់ៗបានកញ្ឆក់យកសៀវភៅ ការប្រយុទ្ធជាមួយនឹងខ្មោចប៊ែនស្ហី ហើយលួចចូលតាមជួរស្ងាត់ៗនៅកន្លែងដែលវីស្លីឯទៀតកំពុងឈរជាមួយលោក និងលោកស្រីហ្គ្រែនជឺរ។

- អូ ពួកឯងនៅទីនេះទេ ល្អ- លោកស្រីវីស្លីនិយាយ។ គាត់បន្លឺសំឡេងស្ទើរតែមិនដកដង្ហើម និងអង្អែលតិចៗលើសក់របស់គាត់។ - ពួកយើងនឹងអាចជួបគាត់នៅពេលបន្តិចទៀតនេះ...

ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាតដើរមកយឺតៗកាត់ហ្វូងមនុស្ស បានអង្គុយនៅឯតុមួយព័ទ្ធជុំវិញទៅដោយរូបភាពធំៗនៃមុខរបស់គាត់ផ្ទាល់ដែលកំពុងមិចភ្នែក និងបញ្ចេញពន្លឺសស្វាញចេញពីធ្មេញសរបស់គាត់យ៉ាងគួរឲ្យទាក់ទាញទៅកាន់ហ្វូងមនុស្ស។ លោកឡក់ហាតពិតនៅខាងក្រៅស្លៀករ៉ូបនៃផ្កា បំភ្លេចមិនបាន ពណ៌ខៀវដែលពិតជាត្រូវគ្នានឹងពណ៌ភ្នែករបស់គាត់។ មួកវេទគូស្រួចរបស់គាត់ត្រូវបានបំពាក់នៅត្រង់កន្លែងដ៏ទាក់ទាញមួយនៅលើសក់រួញដូចទឹករលករបស់គាត់។

បុរសឆេវឆាវទាបម្នាក់កំពុងឈរផ្អៀងថតរូបដោយប្រើម៉ាស៊ីនថតរូបពណ៌ខ្មៅធំមួយ ដែលបញ្ចេញផ្សែងពណ៌ស្វាយហុយមកជាមួយពន្លឺចែងចាំង។

- ជៀសចេញពីទីនោះ- គាត់និយាយទាំងកំហឹងទៅរ៉ុន រួចត្រឡប់ទៅថតរូបថ្មីមួយទៀត។ - នេះគឺសំរាប់កាសែតសារព័ត៌មានប្រចាំថ្ងៃសំរាប់វេទគូ។

- អញ្ចឹងវាយ៉ាងម៉េច- រ៉ុននិយាយ វាជុសជើងរបស់វាដែលជាងថតរូបនោះបានដើរជាន់។

ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាតបានឮវា។ គាត់រកមើល។ គាត់បានឃើញរ៉ុន..ហើយបន្ទាប់មកឃើញហេរី។ គាត់សំឡក់។ បន្ទាប់មកគាត់ក៏ក្រោកឈរភ្លែត រួចស្រែកយ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើលៈ

- វាមិនអាចជាហេរី ផោតធ័រទេ មែនទេ?

ហ្វូងមនុស្សបានបែកចេញហើយខ្សឹបខ្សៀវគ្នាយ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើល។ ឡក់ហាតហក់សំដៅទៅចាប់ដៃរបស់ហេរី ហើយទាញវាទៅខាងមុខ។ ហ្វូងមនុស្សបានទះដៃអបអរសាទរ។ មុខរបស់ហេរីឡើងក្រហមពេលឡក់ហាតចាប់លោក់ដៃរបស់វា បែរទៅជាងថតរូបដែលកំពុងចុចម៉ាស៊ីនថតឮសូរក្រឹកយ៉ាងហ័សដោយមានផ្សែងខ្មួលខ្មាញ់រសាត់ទៅលើគ្រួសារវីស្លី។

- ញញឹមអោយស្រស់ណ៎ា ហេរី- ឡក់ហាតនិយាយតាមរយៈធ្មេញដ៏ភ្លឺចែងចាំងរបស់គាត់។ - ទាំងអស់គ្នា ឯងនិងខ្ញុំស្ថិតនៅលើក្របមុខដ៏សំខាន់។

នៅពេលគាត់ឈប់កាន់ដៃរបស់ហេរី ហេរីពិបាកនឹងកំរើកម្រាមដៃរបស់វាខ្លាំងណាស់។ វាព្យាយាមដើរសំដៅត្រលប់ទៅវីស្លីវិញ ប៉ុន្តែឡក់ហាតលើកដៃម្ខាងដាក់លើស្មារបស់វាទាំងពីរ ហើយក្រៀកវាយ៉ាងជាប់នឹងខ្លួនគាត់។

- សុភាពនារី និងសុភាពបុរសទាំងឡាយ- គាត់និយាយឮៗ និងគ្រវីដៃឲ្យស្ងៀមស្ងាត់។ - ឱកាសអ្វីក៏ពិសេសម្ល៉េះ! ឱកាសដ៏ល្អឥតខ្ចោះសំរាប់ខ្ញុំដើម្បីធ្វើការប្រកាសបន្តិច ដែលខ្ញុំបានអង្គុយរង់ចាំអស់យូរមកហើយ!

- នៅពេលដែលក្មេងប្រុសហេរីនេះបានឈានជើងចូលក្នុងហាងហ្វ្លារីស និងប្លត់នៅថ្ងៃនេះ វាគ្រាន់តែចង់មកទិញសៀវភៅស្វ័យជីវប្រវត្តិរបស់ខ្ញុំតែប៉ុណ្ណោះ...ដែលខ្ញុំគួរតែរីករាយនឹងប្រគល់ឲ្យវាឥឡូវនេះ ដោយមិនបាច់បង់ថ្លៃ...- ហ្វូងមនុស្សបានអបអរសាទរម្តងទៀត - វាមិនគិតថា- ឡក់ហាតបន្ត រួចចាប់អង្រួនហេរីដែលធ្វើឲ្យវ៉ែនតារបស់វារអិលធ្លាក់មកដល់ចុងច្រមុះរបស់វា - ក្នុង

ពេលដ៏ខ្លីកន្លុចញ៉ុចនេះ វានឹងទទួលបាននូវអ្វីដែលលើសលប់ជាងសៀវភៅ វេទមន្តនៃខ្ញុំ របស់ខ្ញុំទៅទៀត។ តាមការពិត វានិងមិត្តនៅសាលារបស់វានឹងទទួលបានសៀវភៅវេទមន្តនៃខ្ញុំច្បាប់ដើមតែម្តង។ បាទ សុភាពនារី និងសុភាពបុរសទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តីរីករាយនិងមោទនៈក្រៃលែងក្នុងការប្រកាសថា នៅខែកញ្ញានេះ ខ្ញុំនឹងត្រូវទៅបំពេញការងារជាគ្រូការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹតនៅសាលាហុកវ៉ាតហើយ!

ហ្វូងមនុស្សរីករាយ និងទះដៃ ហើយហេរីដឹងខ្លួនថា វាកំពុងត្រូវបានបង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងការងារទាំងមូលរបស់ហ្គីលដឺរ័យឡក់ហាតហើយ។ ដោយដំណើរទ្រេតទ្រោតតិចៗ ក្រោមទំងន់របស់ពួកគេទាំងនោះ វាបានរកផ្លូវចេញពីការយកចិត្តទុកដាក់របស់អ្នកកាសែតទៅចុងនៃបន្ទប់ដែលជីននីកំពុងឈរក្បែរថ្លាងថ្មីរបស់នាង។

- នាងយកសៀវភៅទាំងនេះទៅ- ហេរីនិយាយរហឹមៗទៅនាង វាបានដាក់សៀវភៅចូលទៅក្នុងថ្លាងនោះ។ - ខ្ញុំនឹងទិញដោយខ្លួនឯង...

- ខ្ញុំភ្នាល់ថាឯងចូលចិត្តបែបនោះ មែនទេ ផោតធ័រ?- សំឡេងមួយបន្លឺឡើងដែលហេរីមិនពិបាកក្នុងការចំណាំនោះទេ។ វាតំរង់ខ្លួនហើយមកប្រឈមមុខនឹងដ្រាកូ មេលហ្វ័យដែលកំពុងបញ្ចេញស្នាមញញឹមបែកមាក់ងាយជាធម្មតារបស់វា។

- ហេរី ផោតធ័រដ៏ល្បីល្បាញ- មេលហ្វ័យនិយាយ។ - មិនអាចចូលសូម្បីតែក្នុងហាងលក់សៀវភៅមួយបើគ្មានការថតរូបដាក់ទំព័រមុខនោះទេ។

- ចេញឲ្យឆ្ងាយពីគាត់ទៅ គាត់មិនមែនចង់ធ្វើរឿងទាំងអស់នោះទេ!- ជីននីនិយាយ។ វាជាលើកដំបូងហើយដែលនាងនិយាយនៅពីមុខហេរី។ នាងមើលទាំងខឹងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះមេលហ្វ័យ។

- ផោតធ័រ ឯងមានមិត្តស្រីខ្លួនឯងទៅហើយ!- មេលហ្វ័យនិយាយបង្អួស។ ជីននីប្រែជាក្រហមមុខនៅពេលរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីវែកផ្លូវចូលមក ទាំងពីរនាក់ដោយមានកាន់គំនរសៀវភៅរបស់លោកឡក់ហាត។

- អូ! គឺឯង- រ៉ុននិយាយ សំឡឹងមើលទៅមេលហ្វ័យចំពេលកំពុងតែមានអ្វីមិនស្រួលនៅនឹងបាតស្បែកជើងរបស់វា។ - យើងភ្នាល់ថាឯងភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលបានឃើញហេរីនៅទីនេះ ហ៎ា?

- មិនភ្ញាក់ផ្អើលដូចដែលខ្ញុំឃើញនៅក្នុងហាងតូចមួយនោះទេ វីស្លី- មេលហ្វ័យតបទៅវិញយ៉ាងលឿន។ - ខ្ញុំគិតថាឪពុកម្តាយរបស់ឯងនឹងត្រូវអត់ឃ្លានរយៈពេលមួយខែដើម្បីចំនាយច្រើនលើរបស់ទាំងនោះ។

រ៉ុនប្រែជាមុខក្រហមដូចជីននីដែរ។ វាទំលាក់សៀវភៅរបស់វាចូលក្នុងថ្លាងដែរ ហើយសំឡក់មេលហ្វ័យ ប៉ុន្តែហេរី និងហឺម៉ាយអូនីបានកញ្ឆក់ទាញអាវរងាពីក្រោយខ្នងវា។

- រ៉ុន!- លោកវីស្លីនិយាយ ស្ទុះចេញមកជាមួយហ្វ្រេដ និងចច - តើឯងកំពុងធ្វើអីហ្នឹង? វាមិនសមទេនៅទីនេះ តោះចេញទៅក្រៅ។

- ម៉េចហើយ...អស់សឺ វីស្លី។

នោះគឺលោកមេលហ្វ័យ។ គាត់ឈរដោយដាក់ដៃលើស្មារបស់ដ្រាកូ បញ្ចេញស្នាមញញឹមចំអកក្នុងកាយវិការតែមួយ។

- លូស៊ីស- លោកវីស្លីនិយាយ រួចងក់ក្បាលទាំងមិនពេញចិត្ត។

- ខ្ញុំឮថាលោករវល់ណាស់នៅក្រសួង- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ។ -ការវាយឆ្មក់អស់ទាំងនោះ...ខ្ញុំសង្ឃឹមថាពួកគេនឹងឲ្យលុយលោកច្រើនចំពោះការងារបន្ថែមម៉ោង មិនថាអញ្ចឹងវឺ?

នៅហាងហ្វ្លារីស និងប្លត់

គាត់បានលូកដៃចូលទៅក្នុងថ្លាងរបស់ជីននី ហើយយកចេញពីក្នុងចំនោមសៀវភៅរលោងៗរបស់ឡក់ហាតនូវសៀវភៅដ៏ចាស់មើលមិនយល់មួយក្បាលមានចំណងជើងថា ការណែនាំកំរិតទីមួយអំពីមុខវិជ្ជានិម្មិតកម្ម។

- មិនពិតនោះទេ- គាត់និយាយ។ - សម្លាញ់ តើបានប្រយោជន៍អ្វីទៅ ក្នុងការធ្វើជាភាពអាម៉ាស់ដល់ឈ្មោះវេទគូប្រសិនបើគេមិនទាំងបង់ថ្លៃឲ្យលោកខ្ពស់ផងហ្នឹង?

លោកវីស្លីប្រែជាមុខក្រហមខ្លាំងជាងរ៉ុន រឺជីននីទៅទៀត។

- ពួកយើងមានគំនិតខុសពីគ្នាចំពោះអ្វីដែលធ្វើឲ្យអាម៉ាស់ដល់ឈ្មោះវេទគូ មេលហ្វ័យ- គាត់និយាយ។

- ច្បាស់ណាស់- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ ភ្នែកសព្រៀតរបស់គាត់បែរសំឡឹងទៅលោក និងលោកស្រីហ្គ្រេនជីរដែលកំពុងមើលមកទាំងព្រួយបារម្ភ។ - ក្រុមហ៊ុនដែលលោកគ្រប់គ្រងនោះ វីស្លី....ហើយខ្ញុំគិតថាគ្រួសាររបស់លោកអាចនឹងធ្លាក់ចុះដុនដាបមិនខាន...

មានសំឡេងលោហៈមួយធ្លាក់ព្ទសូរខ្ទ័ក ខណៈពេលដែលថ្លាងរបស់ជីននីកំពុងហោះ។ លោកវីស្លីបានរុញខ្លួនគាត់ទៅបុកលោកមេលហ្វ័យ ផ្តួលគាត់ឲ្យដួលផ្ងារក្រោយចូលទៅក្នុងធ្នើរសៀវភៅមួយ។ សៀវភៅពាក្យបាលីធ្ងន់ៗជាច្រើនក្បាលបានធ្លាក់ចុះព្ទសូរយ៉ាងខ្លាំងមកលើក្បាលរបស់ពួកគេទាំងអស់គ្នា។ មានសំរែកមួយបន្លឺឡើង - វាយគាត់ទៅ ប៉ា!- ពីហ្វ្រេដ និងចច។ លោកស្រីវីស្លីស្រែកខ្លាំងៗ៖

- ទេ អស៍សី ទេ!

ហ្វូងមនុស្សរត់ប្រសេចប្រសាចសំដៅទៅខាងក្រោយ បុកធ្នើរអស់ជាច្រើនថែមទៀត។

- សុភាពបុរស សូម...សូម!- អ្នកជំនួយការហាងបានស្រែក ហើយក្រោយមក ព្ទខ្លាំងតែម្តង - បញ្ឈប់ភ្លាម សុភាពបុរសនៅទីនោះ ត្រូវបញ្ឈប់ភ្លាម...

ហាគ្រ្គីដបានដើរកាត់លើសៀវភៅដ៏ច្រើនសំដៅទៅរកពួកគេ។ ភ្លាមៗនោះ គាត់បានទាញលោកវីស្លី និងមេលហ្វ័យចេញពីគ្នា។ លោកវីស្លីបានដាច់បបូរមាត់ និងលោកមេលហ្វ័យត្រូវបានវាយចំភ្នែកដោយសៀវភៅ *សព្វវចនាធិប្បាយអំពីឧបករណ៍ប្រើប្រាស់* មួយក្បាល។ គាត់នៅតែកាន់សៀវភៅ និម្មិតកម្ម ដ៏ចាស់របស់ជីននី។ គាត់បានហុចវាទៅឲ្យនាងវិញ...វាគឺជារបស់ល្អបំផុតដែលឪពុករបស់នាងអាចផ្តល់ឲ្យនាងបាន...

ដោយរើបំរះចេញពីការចាប់របស់ហាគ្រ្គីដ គាត់បានបក់ដៃហៅដ្រាកូ ហើយចេញពីហាងយ៉ាងលឿន។

- លោកគួរតែកុំរវល់នឹងគេអី អស៍សី- ហាគ្រ្គីដនិយាយ ស្ទើរតែលើកលោកវីស្លីឡើងលើនៅពេលគាត់ទាញតម្រង់រ៉ូបរបស់គាត់។ - អ្នករាល់គ្នាដឹងថាគ្រួសារនោះទាំងមូលមានឈ្មោះស្អុយរលួយណាស់។ មេលហ្វ័យគ្មានយកត្រចៀកស្តាប់ទេ។ ឈាមជ័រអាក្រក់គឺវាអញ្ចឹងហើយ។ ឥឡូវឆាប់ឡើង...តោះចេញពីទីនេះ។

ជំនួយការហាងនោះសំឡឹងមើលហាក់ដូចជាចង់ឃាត់ពួកគេមិនឲ្យចេញទៅ ប៉ុន្តែគាត់គ្រាន់តែដើរមកជិតចង្កេះរបស់ហាគ្រ្គីដ ហើយក៏ប្រែគំនិតវិញភ្លាម។ ពួកគេធ្វើដំណើរយ៉ាងប្រញាប់លើផ្លូវ គ្រួសារហ្គ្រេនជីរភ័យញ័រ ឯលោកស្រីវីស្លីមានកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងខ្លួនគាត់។

- ជាឧទាហរណ៍ល្អមួយទុកឲ្យកូនរបស់បង...ការវាយតប់គ្នានៅទីសាធារណៈ...អ្វីដែលឡក់ហាតនឹងគិតនោះគឺ...

នៅហាងហ្គារីស និងប្លត់

- គាត់រីករាយទេ- ហ្វ្រេដនិយាយ។ - តើម៉ាក់មិនឮគាត់និយាយពេលយើងកំពុងដើរចេញទេរឺ? គាត់បានកំពុងសួរបុរសម្នាក់ដែលមកពីសារពត៌មានប្រចាំថ្ងៃសំរាប់វេទគូថា តើគាត់អាចនឹងសរសេរពីការវាយគ្នានេះចូលក្នុងរបាយរបស់គាត់បានរឺទេ...រួចផ្សាយវាជាសាធារណៈទៅ។

ប៉ុន្តែនោះគឺជាក្រុមមិនអស់ចិត្តមួយ ដែលបានធ្វើដំណើរត្រលប់ទៅកន្លែងឡចង្ក្រានវិញនៅ លីគី កូលដ្រុន។ ហេរី វីស្លី និងអីវ៉ាន់របស់ពួកគេទាំងអស់នឹងត្រូវធ្វើដំណើរត្រលប់ទៅ ប៊ូរ៉ូ វិញ ដោយប្រើម្សៅភ្លូ។ ពួកគេបាននិយាយលាគ្រួសារហ្គ្រេនជឺរ ដែលកំពុងចាកចេញពីតៀមទៅផ្លូវពួកលោកិយវិញនៅម្ខាងទៀត។ លោកវីស្លីចាប់ផ្តើមសួរពួកគេពីដំណើរការនៃចំណតរថយន្ត ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបញ្ឈប់យ៉ាងលឿន ពេលឃើញមុខរបស់លោកស្រីវីស្លី។

ហេរីដោះវ៉ែនតាវាចេញ ហើយដាក់យ៉ាងថ្នមៗចូលទៅក្នុងហោប៉ៅរបស់វាមុនពេលវាប្រើម្សៅភ្លូ។ ពិតជាមិនមែនជាមធ្យោបាយធ្វើដំនើរ ដែលវាពេញចិត្តនោះទេ។